

לח' עמוד החיימי בזוהר' לפרשנות שלוח			
השנתוותה חזורה חלק ב-ג			
מתקן מדבר	יום	וילגא	ר' פָּדָךְ
ר' צנץ	ר' עז' ע"א	ראשון	ר' עז' ע"א
שב	ר' עז' ע"ב וע"ב	שני	ר' עז' ע"ב
שיד	ר' עז' ע"א	שלישי	ר' עז' ע"א
שכד	ר' עז' ע"ב	רביעי	ר' עז' ע"ב
שלה	ר' עז' ע"ב	חמישי	ר' עז' ע"ב
שם	ר' עז' ע"א	שישי	ר' עז' ע"א
		שב' ק	שב' ק

אוֹתֶר הַקָּדוֹשׁ עִם פִּירָזֵשׁ מִתּוֹךְ מִדְבָּשׁ עַל הַפְּרָשָׁה

עלון מס' 85 פרשת בהעלותך תש"פ

"לבעזה חי"ת ע"י מרכז מתקן מדבר" ת.ה. 5.1.5 ירושלים

ישראל למטה הם כנגד מלאכים העליונים של מעלה

רבי שמעון אמר, ווי לההוא בר נש דאמר דהא אוֹרִיַּתָּא אַתָּא לְאַחֲזָה סְפָרִין בְּעַלְמָא וּמְלִין דְּהַדְּרוּתִי, دائַי הַכִּי אֲפִילוּ בָּזְמָנָא דָא אָנָן יַכְלִין לְמַעַבֵּד אוֹרִיַּתָּא בְּמַלְאֵין דְּהַדְּרוּתִי וּבְשַׁבָּחָא יַתִּיר מְכֻלָּה, אי לְאַחֲזָה מְלָה דְּעַלְמָא, אֲפִילוּ אַיִלּוּ קְפִסְרִי דְּעַלְמָא אֵיתָ בְּינֵיהוּ מְלִין עַלְיאַן יְהִוָּר, אי הַכִּי גְּזִילָה אַבְתָּרִיָּה וּנְעַבֵּד מְנִיחָה אוֹרִיַּתָּא בְּהָאֵי גּוֹנוֹן, אֶלְאָ כָּל מְלִין דְּאַוְרִיַּתָּא מְלִין עַלְיאַן אַיִלּוּן וּרְזִין עַלְיאַן.

פא חזי, עַלְמָא עַלְאָה וּעַלְמָא תַּתָּה בְּחֵד מַתְּקָלָא אַתָּקָלוּ, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּה מְלָאכִי עַלְאָי לְעַילָּא, מְלָאכִי עַלְאָי בְּתִיב בָּהוּ (תהלים קד ר) עוֹשָׂה מְלָאכִי רְוּחוֹת, (הָא בָּאָמָר עַלְאָה), בְּשַׁעַטָּא דְּנַחֲתִין לְתַתָּה, (אָף עַל גַּב דְּנַחֲתִין), מַתְּלֵבָשִׁי בְּלִבּוֹשָׁא דְּהָאֵי עַלְמָא, וְאֵי לָאו מַתְּלֵבָשִׁי בְּלִבּוֹשָׁא בְּגּוֹנוֹן דְּהָאֵי עַלְמָא, לֹא יַכְלִין לְמַיקָּם בְּהָאֵי עַלְמָא, וְלֹא סְבִיל לְזֹן עַלְמָא.

מתקן מדבר

כל מְלִין דְּאַוְרִיַּתָּא מְלִין עַלְיאַן אַיִלּוּן וּרְזִין עַלְיאַן
כל דברי התורה גם הסיפורים הם עניינים נשגבים וסודות
עליאונים וגדולים.

פא חזי, עַלְמָא עַלְאָה וּעַלְמָא תַּתָּה בְּחֵד מַתְּקָלָא
אַתָּקָלוּ בא וּרְאָה, הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן וְהָעוֹלָם הָתְחִתּוֹן
בְּמַשְׁקָל אֶחָד נְשָׁקָלִים, כי כָל מָה שִׁישׁ לְמַעַלָּה יִשְׁדוּגְמָתוֹ
לְמַטָּה, כְּמוֹ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּה, מְלָאכִי עַלְאָי לְעַילָּא וְהַנָּה מְלָאכִי
לְמַטָּה הָם כְּנֶגֶד מְלָאכִים הָעֶלְיוֹנִים לְמַעַלָּה, כְּלֹא
עַלְאָי בְּתִיב בָּהוּ בְּמְלָאכִים הָעֶלְיוֹנִים כְּתוּב בָּהּ עוֹשָׂה
מְלָאכִי רְוּחוֹת שָׁהָקָבָה בָּרָא אָוֹתָם רְוּחוֹת בְּלֹא גּוֹרֶם
גְּשָׁמִי, לְכָן בְּשַׁעַטָּא דְּנַחֲתִין לְתַתָּה בְּשָׁעה שָׁהּ מְלָא
לְמַטָּה לְעוֹלָם הַזֶּה, מַתְּלֵבָשִׁי בְּלִבּוֹשָׁא דְּהָאֵי עַלְמָא
הָם מַתְּלֵבָשִׁים בְּלִבּוֹשָׁן גְּשָׁמִי שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, וְאֵי לָאו
מַתְּלֵבָשִׁי בְּלִבּוֹשָׁא בְּגּוֹנוֹן דְּהָאֵי עַלְמָא וְאֵם לָאו הָיו
מַתְּלֵבָשִׁים בְּלִבּוֹשִׁים כְּעֵין זֶה הָעוֹלָם, לֹא יַכְלִין לְמַיקָּם
בְּהָאֵי עַלְמָא לֹא הָיו יְכוֹלִים לְעָמֹוד בְּזֶה הָעוֹלָם, וְלֹא
סְבִיל לְזֹן עַלְמָא וְגַם הָעוֹלָם לֹא הָיָה יְכוֹלָה לְסִבּוֹל אָוֹתָם.

ישראל למטה הם כנגד מלאכים העליונים של מעלה

רבי שמעון אמר, ווי לההוא בר נש דאמר דהא אוֹרִיַּתָּא אַתָּא לְאַחֲזָה סְפָרִין בְּעַלְמָא וּמְלִין דְּהַדְּרוּתִי אַיִלּוּן דְּהַדְּרוּתִי לְאַחֲזָה שָׁוֹמֵר שְׁתָוֹרָה בָּאָה לְהָרֹאות וּלְסֶפֶר סִיפּוּרִים בְּעַלְמָא וּדְבָרִים פְּשׁוּטוּם שֶׁל בָּן וּבְלָעֵם וּכְドָמָה, دائַי הַכִּי אֲפִילוּ בָּזְמָנָא דָא אָנָן יַכְלִין לְמַעַבֵּד אוֹרִיַּתָּא בְּמַלְאֵין דְּהַדְּרוּתִי וּבְשַׁבָּחָא יַתִּיר מְכֻלָּה שָׁאֵם אֲפִילוּ בְּזֶה זָהָה אַנוּ יְכוֹלִים לְעַשְׂוֹת תּוֹרָה בְּדָבָרִים פְּשׁוּטוּם, וּבְשַׁבָּחָא יַתִּיר אַפִּילוּ מְלָאכִים שְׁבָתוֹרָה, כְּלֹומר בְּמַעֲלוֹת יִתְּרוֹת כַּפִּי שֶׁל אַנְוֹשִׁי, וְעוֹד אֵי לְאַחֲזָה מְלָה דְּעַלְמָא אֵם הָתוֹרָה בָּאָה רָק לְהָרֹאות וּלְסֶפֶר דְּבָרִי הַיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם, אֲפִילוּ אַיִלּוּן קְפִסְרִי דְּעַלְמָא אֵיתָ בְּגּוֹנוֹן מְלִין עַלְיאַן יַתִּיר אַפִּילוּ אַיִלּוּן קְפִסְרִי דְּעַלְמָא אֵיתָ בְּגּוֹנוֹן אֵם נְעַבֵּד מְנִיחָה אוֹרִיַּתָּא בְּהָאֵי גּוֹנוֹן כְּנֶגֶד אַחֲרֵיכֶם וּנְעַבֵּד מְנִיחָה אוֹרִיַּתָּא בְּהָאֵי גּוֹנוֹן אֵם נְלָקֶח אַחֲרֵיכֶם וּנְעַבֵּד מְנִיחָה אוֹרִיַּתָּא בְּהָאֵי גּוֹנוֹן אֵם וְדַי

וְאֵי בַּמְלָאֵci כֹּה, אֲוֹרִיִּתָּא דְּבָרָא לְהוּ וּבָרָא עַלְמִין כֶּלֶחֶוּ וְקִיְּמִין בְּגִינָה, עַל אַחַת בְּמָה וּכְמָה
כִּיּוֹן דְּנַחְמָת לְהָאֵי עַלְמָא, אֵי לְאוּ דְּמַתְלֵבָשָׂא בְּהָנִי לְבּוֹשִׁין דְּהָאֵי עַלְמָא, לֹא יִכְילָל עַלְמָא
לְמַסְבֵּל.

חלק הפסיק שבתורה נקרא גוף, והנשמה הפנימיות שבה

ועל דָא האי ספור דְּאֲוֹרִיִּתָּא, לְבּוֹשָׂא דְּחַשֵּׁיב דְּהָהּוּא לְבּוֹשָׂא אֵיהָו
אֲוֹרִיִּתָּא מַפְשֵׁש, וְלֹא מַלְהָא אַחֲרָא, תִּיפְחָרָא, וְלֹא יְהָא לְיהָ חַוְלָקָא בְּעַלְמָא דָאַתִּי,
בְּגִינָה כֹּה אָמַר דָוד (שם קט ח) גָּל עַיִּニ וְאַבִּיטָה נְפָלָאות מִתּוֹרָתָךְ, מֵה דְתַחְזָות לְבּוֹשָׂא דְּאֲוֹרִיִּתָּא.
תָּא חִזִּי, אֵית לְבּוֹשָׂא דְּאַתְּחִזִּי לְכָלָא, וְאַיְנוֹן טְפֵשִׁין כֵּד חַמְאָן לְבָר נֶש בְּלְבּוֹשָׂא דְּאַתְּחִזִּי לוֹן
שְׁפִירָא, לֹא מַסְתַּפְלִין יְתִיר, חַשְׁבוֹתָא דְּהָהּוּא לְבּוֹשָׂא גּוֹפָא, חַשְׁבוֹתָא דְּגּוֹפָא נְשָׁמָתָא.
בְּהָאֵי גּוֹנוֹנָא אֲוֹרִיִּתָּא אֵית לְהָ גּוֹפָא, וְאַיְנוֹן פְּקוּדִי אֲוֹרִיִּתָּא דְּאַקְרוֹן גּוֹפִי תּוֹרָה, הָאֵי גּוֹפָא
מִתְלֵבָשָׂא בְּלְבּוֹשִׁין דְּאַיְנוֹן סְפּוּרִין דְּהָאֵי עַלְמָא, טְפֵשִׁין דְּעַלְמָא לֹא מַסְתַּפְלִי אֶלָּא בְּהָהּוּא

מתוק מדבר

שאזכה להביט מה דתחות לְבּוֹשָׂא דְּאֲוֹרִיִּתָּא מה שהוא
תחתי לבוש התורה, דהיינו הסודות המכוונים בסיפור התורה.

פָא חִזִּי בא וראה עוד משל זהה, כי אֵית לְבּוֹשָׂא
דְּאַתְּחִזִּי לְכָלָא יְש לְבּוֹשָׂה הנראת לכל, וְאַיְנוֹן
טְפֵשִׁין כֵּד חַמְאָן לְבָר נֶש בְּלְבּוֹשָׂא דְּאַתְּחִזִּי לוֹן
שְׁפִירָא ואלו הטעשים כשרואים אדם שהוא לבוש בלבוש
יפה, שנראה להם הדור בלבשו, לֹא מַסְתַּפְלִין יְתִיר
אין מסתכלים יותר מי הוא אותו האדם, אלא מחשיכים
אותו לפִי חשבות לבשו, אבל באמת חַשְׁבוֹתָא דְּהָהּוּא
לְבּוֹשָׂא גּוֹפָא החשבות של זה הלבוש הוא הגוף,
חַשְׁבוֹתָא דְּגּוֹפָא נְשָׁמָתָא וחשבות הגוף היא הנשמה.

בְּהָאֵי גּוֹנוֹנָא אֲוֹרִיִּתָּא אֵית לְהָ גּוֹפָא כְּעַין זה הָיא
התורה, יְש לְהָ גּוֹף, וְאַיְנוֹן פְּקוּדִי אֲוֹרִיִּתָּא דְּאַקְרוֹן
גּוֹפִי תּוֹרָה ואלו הם מצות התורה ודריניהם הנקראות גופי
התורה, הָאֵי גּוֹפָא מִתְלֵבָשָׂא בְּלְבּוֹשִׁין דְּאַיְנוֹן סְפּוּרִין
דְּהָאֵי עַלְמָא וזה הגוף מתלבש בלבושים שהם סיפורים
של העולם שבתורה, כאילו הסיפורים גרמו את המצוות,
כמו מצות גיד הנשלה בסיפור של יעקב שהתחבק עם המלאך,
והלכות נחלות בסיפור של בנות צפלח וכדומה, וכן מכל
סיפור האבות אפשר ללמוד מהם מוסרים ומדות טובות
וחסידות, טְפֵשִׁין דְּעַלְמָא לֹא מַסְתַּפְלִי אֶלָּא בְּהָהּוּא
לְבּוֹשָׂא דְּאֵיהָוּ סְפּוּרִין דְּאֲוֹרִיִּתָּא הטעים שבעולם אינם

וְאֵי בַּמְלָאֵci כֹּה וְאֵם בְּמַלְאַכִּים הוּא כֵּה, אֲוֹרִיִּתָּא
דְּבָרָא לְהוּ וּבָרָא עַלְמִין כֶּלֶחֶוּ וְקִיְּמִין בְּגִינָה
התורה שבראה אותם ובראה את כל העולמות והם מתקיימים
בשביל קדושתה, על אַחַת בְּמָה וּכְמָה בְּגִינָן דְּנַחְמָת
לְהָאֵי עַלְמָא על אַחַת כָּמה וכָּיוֹן שירדה לזה העולם
לلمדה לבני ישראל, אֵי לְאוּ דְּמַתְלֵבָשָׂא בְּהָנִי לְבּוֹשִׁין
דְּהָאֵי עַלְמָא אָם לא הייתה מתלבשת באלו הלבושים של
עניני עולם זהה, לֹא יִכְיל עַלְמָא לְמַסְבֵּל לא היה
העולם יכול לשוב קדושתה, ולא היה אפשר להבין אוריה
וזיהוה ועומק סודותיה, כי בעוד שארם מלובש בגוף חומירי
אי אפשר שישיג שום עניין רוחני.

(דף קנב ע"א, ובביאורינו ברוך יב עמי תע"ה-תעה)

חלק הפסיק שבתורה נקרא גוף, והנשמה הפנימיות שבה

ועל דָא האי ספור דְּאֲוֹרִיִּתָּא לְבּוֹשָׂא דְּאֲוֹרִיִּתָּא אֵיהָו
ועל כן סיפור הזה שבתורה הוא לבושה של התורה,
מאן דְּחַשֵּׁיב דְּהָהּוּא לְבּוֹשָׂא אֵיהָו אֲוֹרִיִּתָּא מַפְשֵׁש
וְלֹא מַלְהָא אַחֲרָא מַי שחוֹשֶׁב שזה הלבוש הוא התורה
משׁ וְאַיְנוֹתָה בְּהָאֵי כָּלְבָשָׂא תִּיפְחָרָא וְלֹא יְהָא לְיהָ חַוְלָקָא בְּעַלְמָא דָאַתִּי
וְתָאָרָה וְיִמְתָּה, וְלֹא יְהָא לְיהָ חַוְלָקָא בְּעַלְמָא דָוד וּבְשִׁבֵּל
זה אמר דוד, גָּל עַיִּニ וְאַבִּיטָה נְפָלָאות מִתּוֹרָתָךְ הַיְנוּ

לכובשא, דאייהו ספור דאוריתא, ולא ידע יתר, ולא מסתכל במה דאייהו תחوت והוא לבושא, אינון דידען יתר, לא מסתכלן בלבושא אלא בגופא דאייהו תחות והוא לבושא, חכימין עברי דמלפֶא עלאה, אינון דקימנו בטורא דסני, לא מסתכל אלא בנשمتא, דאייהי עקרה הכלא אוריתא ממש, (ולעלמא) ולזמנא דאת זמיגן לאסתכלא בנשمتא הנשمتא דאוריתא.

המתר עצמו בתשובה זוכה לסייעתא דשמייא וועלה במדרגה גדולה

איש איש כי יהיה טמא וגוי, איש איש זמני אמא, אלא איש דהוא איש, ויתחזי לקבלא נשמתא עלאה, והוא פגמים גרמייה, שלא שרייא עליוי שכינטא (ס"א שיירוטא) (ס"א נשמתא) עלאה, מי טעמא, בגין דאייהו גרים, והוא מסאוב ליה לגרמייה, ועל דא איש איש, איש דיתחזי למחיי איש, והוא מסאוב גרמייה, שלא ישרי עליוי קדושה דלעילא.

או בדרך רחוקה, דא אייהו חד מעשרה דאיינון נקודים באורייתא, וכלהו אתין לאחזהה מלאה, מי בדרך רחוקה, בגין דבר נש דאייהו מסאיב גרמייה מסאיבין ליה לעילא, פיו נמסאיבין ליה לעילא, הא אייהו בדרך רחוקה מההוא אמר וארא דזרעא דישראל אחידן

מתק מדבר

אמאי למה כתוב איש איש שני פעמים, כלומר מה בא למדנו, ומשיב אלא הטעם הוא איש דהוא איש שהוא איש שהיה ראוי להיות במעלה איש, ויתחזי לקבלא נשמתא עלאה והיה ראוי לקבל נשמה עליונה, והוא פגמים גרמייה, שלא שרייא עליוי נשמתא עלאה אבל הוא גם עצמו בעונתו, עד שהנשמה העליונה אינה שורה עליו, מי טעמא מהו הטעם, ואמר בגין דאייהו גרים, והוא מסאוב ליה לגרמייה לפי שהוא גורם לעצמו, על ידי שטמא את עצמו בעונתו, ועל דא איש איש ועל כן כתוב איש איש, דהינו איש דיתחזי למחיי איש שהוא היה ראוי להיות איש נשמה קדושה, והוא מסאוב גרמייה שלא ישרי עליוי קדושה דלעילא והוא טימא את עצמו בעונתו שלא יוכל לשורות עליו קדושה של מעלה.

ומה שכותב או בדרך רחוקה הנה יש נקודה על אות ה' של רחוקה, דא אייהו חד מעשרה דאיינון נקודים באורייתא זה אחד מעשרה מקומות שבתורה שיש נקודות עלஇאות או תיבה, ובכך או אתין לאחזהה מלאה וכולם באות להראות וללמוד איזה דבר, אם כן מי בדרך רחוקה ומה יש נקודה על אות ה' של רחוקה, בגין דבר נש דאייהו מסאיב גרמייה, מסאיבין ליה לעילא לפי שאדם המטמא עצמו למטה בעונתו, מטמאים אותו לעללה, פיו נמסאיבין ליה לעילא וכיון שמטמאים אותו לעללה, הא אייהו בדרך רחוקה מההוא אמר וארא דזרעא דישראל אחידן ביה הרי הוא בדרך

מסתכלים אלא בזה הלבוש שהוא הסיפורים שבתורה, ולא ידע יתר ואין יודעים יותר, ולא מסתכל במה דאייהו תחות והוא לבושא ואינם מסתכלים במה שיש תחת זה הלבוש, אינון דידען יתר אלו שיעודים יותר, לא מסתכלן בלבושא אלא בגופא דאייהו תחות והוא לבושא אינם מסתכלים בלבוש, אלא בהגוף שהוא תחת אותו הלבוש, חכימין עברי דמלפֶא עלאה החכמים שהם עבדים של מלך העליון, אינון דקימנו בטורא דסני אותם שעמדו על הר סני, לא מסתכל אלא בנשمتא דאייהי עקרה הכלא אוריתא ממש אינם מסתכלים אלא בנשمتה התורה שהיא עיקר כל התורה ממש, כלומר שיעודים בספרים וגם בגוף התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכוונות שצריך לכון בכל מצוה ומצויה, ולזמנא דامي זמיגן לאסתכלא בנשمتא הנשمتא דאוריתא ולעתיד לבוא הם עתדים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחיית המתים עתיד הקב"ה לדרosh תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן זהה לידי מהותה. (דף קבב ע"א, ובביאורינו ברוך יב ע"מ תע"ה-תעט)

המתר עצמו בתשובה זוכה לסייעתא דשמייא וועלה במדרגה גדולה

איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה, ושאל איש איש תרי זמני

ביה, הָא בְּדַרְךָ רְחוֹקָה אֶחָיד, דָּאֲתָרָהָק (נ"א מִלְמָקוּב) לְמַקְרֵב לְכֹזָן וְלְאַתְקָשָׁרָא בְּכֹזָן, בָּמָה
דָּאֲתוֹן מַתְקָשָׁרִין.

אמר רבי יצחק, והא כתיב כי יהי טמא לנפש או בדרך רחוקה, דאתחזי תרין מלין, משמע
הכתיב או, אמר רבי יוסף,凡 עד לא מסabin ליה,凡 בתר דמסabin ליה, ומושע אפיקו
האי או הא ישרי עליוי קדושה דלעילא, ולא יעבדון פסחה בזמנא דישראל עבדין ליה.
ואין תימא, הא בירחא תנינא עביד אי לא מתקן גרמיה, לא, אלא בין דמתדי וمتקן
גרמיה, הא ירחא תנינא למעד פסחה, מכאן כל בר נש דמדכי גרמיה, מדפאן ליה.

מהות מדבר

בתר דמסabin ליה אחר שנטמא הרבה, שאז מטמאים
אותו מלמעלה, לפי שכבר נכנס בסטרא אחרא, וקרא קאמר
בדרך זו ואין צורך לומר זו, דהינו כי היה טמא, וכל
שכן אם יהיה בדרך רחוקה, ומושע אפיקו הא או
האי לא ישרי עליוי קדושה דלעילא אבל משמע בין
זה ובין זה לא ישירה עליו קדושה העילונה, ולא יעבדון
פסחה בזמנא דישראל עבדין ליה ואני ראוי לעשות
את קרבן פסח בזמן ישראל עושים אותו, דהינו בפסח
הראשון.

ואין תימא הא בירחא תנינא עביד אי לא מתקן
גרמיה ואמ תאמר כי בהדרש השני עשו קרבן פסח
אפיקו שלא תיקן את עצמו בתשובה, ואפיקו היכי זוכה
שקרבונו עליה מלמעלה, לא אין הדבר כן, אלא בין
דמתדי אל לא כיון שנטהר מטומאת הגוף, ומתקן גרמיה
ומתקן עצמו בתשובה מטומאת הנפש, ויוצא מן הסטרא
אחרא, הא ירחא תנינא למעד פסחה הרי או ניתן
לו חדש השני לעשות הפסח, מכאן שאנו רואים שניתן
אפשרות לבעל תשובה לעשות פסח שני, אנו למדים כי
כל בר נש דמדכי גרמיה, מדפאן ליה כל אדם
שמטהר עצמו בתשובה, מטהרים אותו, ככלומר שמשיעים
אותו לתשובתו, זוכה לעלות למדרגה גודלה,
(דף קבב ע"ב, ובביאורינו ברוך יב בעמ' תפא-תפב)

רחוקה מאותו המקום והדרך שורע ישראל אחוזים בו,
dehyino מהשכינה שהוא סוד ה' האחרונה של שם הוי"ה,
הא בדרך רחוקה אחד שהרי הוא אוחז בדרך רחוקה,
dehyino בסטרא אחרא שהוא רחוק מן הקדושה, והיינו
דאתרחק מלמקרב לנפש ולאתקשר באו בכוון מתקשרין
מלחתקרב אליהם ולהתקשר עמכם, במה דאתוון מתקשרין
כמו שאתם מקשרים בהשכינה, ככלומר שנתרחק כל כך
מכם עד שקשה לו כבר לחזור ולהתקרב אליהם, לנין יש
נקודה על ה' של רחוקה, לרמז שהוא האיש הלך להסתרא
אחרא הרחוק מן הקדושה שהוא השכינה הנרמזת באו
ה' האחרונה של שם הוי"ה. (למי' ומפליס)

אמר רבי יצחק לרבי יוסף, לפי שפירשת שלל ידי
שטימא את עצמו הלך בדרך רחוקה למקום הסטרא
אחרא, נמצא לפניו דבריך הם דבר אחד, והא כתיב והורי
כתוב כי יהי טמא לנפש, או בדרך רחוקה, דאתחזי
תרין מלין הרי נראה שהם שני דברים, כי אין מושע
הכתיב או הוא משמע מה שכתוב מלת "או", אמר
רבי יוסף לרבי יצחק, שבאמת הם דבר אחד אלא שהם
בשני חילוקים, אכן מה שכתוב כי היה טמא לנפש, עד
לא מסabin ליה הוא בא לרמז שאפיקו הוא טימא את
עצמו קצת ועדין לא נתפרק כל כך, וזה עידין לא מטמאים
אותו מלמעלה, בגין מה שכחוב או בדרך רחוקה, היינו

שבח דא שירתא

איתא בכתי הארי"ל, להיות שרבי שמיעון בר יהאי היה ניצוץ מורה חמישי תורה,
וכו' והוא תיקון גדול ללימוד בכל יום פרק אחד, כי ידוע שלשון הזוהר הוא ערכנה זהב וכלי פג.

הזהר הקדוש" ע"פ "מִדְבָּשׁ" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוזות ישראל

פורמט כיס
"ובלבתך בדרך"
מהדורות ר' יוסף
אכ' בערגונר
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט ביזוני – מהדורות ר' העדרש וענברע
[cm 17/12]

